

Първо Действие, трета картина
 остава до Петровден?

2

Госпожа Копуцки. —

Две седми

ми без нищо.

Долката. —

Три де, две седми.

Срещу Петровден тя петричайсет
 навършва. С моята Сузана — бот
 да я прости! — връстници бяха двере.
 Не съм я заслужаваа: — по казва,
 петричайсет ще навърши твърмо
 срещу Петровден — аз добре си спомням,
 ще ти навърши тя до моя ден.
 От земетръса минали са вече
 години единайсет, и тогаз
 я бях отбил — моя ден бездруго
 аз цял живот ще помня: на връфта си
 бях сложил пили, седях на стъпце
 под гилбарника — вил с господаря,
 вил бяхте в Макуд. Ех, павет, павет!
 Та казвам, щом зрната на връфта ми,
 допра с уста, веднага се отвърна
 гупакето — разбра, че е горливо,
 кацруци се и вече не повтори.
 Но гилбарникът се разтопя,
 и аз не се видях, как първа хукнах.
 Та оттогава единайсет стават;
 тя вече погеше сама да ходи —
 какво приказвам? — пакаше дори,
 ударил си бѐ водичке телцето,
 и моят мър — дано го бог прости! —